

Basni.

Spisal *Janko Polák.*

I.

Lev se je nekoč razsrdil. Obraz mu je bil tako mračen, da se ni drznil stopiti noben podložnik predenj.

Podložniki so mislili semintja, kako bi se levu zopet prikupili in mu razjasnili obraz.

Toda nobenemu ni hotela priti dobra misel v glavo.

Kar se oglasi lisica:

„Nič ne mislite več! . . . Jo že imam! . . . S svojimi tristo umetelnostmi bom gotovo razjasnila levu obraz!“ . . .

„Dobro!“ so dejale živali.

Odišli so proti gradu, v katerem je stanoval lev.

Pa komaj so šli četrť ure, že se ustavi lisica in se popraska za ušesi.

„Kaj ti je?“ jo vprašujejo živali.

„E nič! . . . Smolo imam, smolo! . . . Sto umetelnosti sem pozabila ravno kar! . . . Toda to nič ne de! . . . Vem jih še dvesto! . . . In te bodo zadostovale!“ . . .

„Dobro!“ so dejale živali.

In stopali so dalje.

Pa komaj so šli nove četrť ure, se ustavi zopet lisica in se popraska za ušesi.

„Kaj ti je?“ jo vprašujejo živali.

„E, nič! . . . Smolo imam, smolo! . . . Že zopet sem pozabila sto umetelnosti! . . . Pa tudi to nič ne de! . . . Vem še sto najlepših! . . . In te bodo zadostovale!“ . . .

„Dobro!“ so dejale živali.

In korakali so dalje.

Pa so dospeli do grada, v katerem je stanoval lev. —

Kar se lisica domisli, da je pozabila tudi zadnjih sto umetelnosti. Živali so bile silno razsrjene in gotovo bi bile lisico raztrgale na drobne kose, da jo ni odkurila urnih krač.

In pustila je na cedilu vse, ki so se zanašali na njene umetelnosti, ne da bi se zavedeli lastne moči.

* * *

II.

Na svojem potovanju je srečal bogatin ubožca, ki je stal pred mrhovino in jo ogledoval.

„Hej! Kako moreš vendar kaj takega ogledovati in dihati smrad, ki okužuje zrak daleč naokoli?“ reče bogatin.

„Gospod, ogledujem samo zobe. Lepši so od biserov na dnu morja!“ — Osramočen je odšel bogatin svojim potom. Ubožec pa je zrl za njim. Zmagovalen nasmeh mu je legel na veli ustnici.

III.

Mihec in stržek.

Mihec:

„Stržek ti mali,
zleti sem v hram.
Mrzlo je tam
v tvojem domovju,
v golem grmovju!“ —

Stržek:

„Mihec ti dobri,
hvala ti, hvala!
Res je moj domek
luknjica mala.
Tudi ni topla,

kakor tvoj domek.

Pa do toplote
dosti ni meni.

Rajši na okno
zrnja mi deni.

Tistega bodem
vsega pobiral,
Bogu in tebi
hvalo dajal.“

Mihec je stržku
zrna natrosil,
stržek pa pridno
z okna ga nosil.

IV.

Jakec in vrabček.

Jakec:

„Vrabček, čiv, čiv, čiv!...
Ši še vedno živ?
V mrzli noči ni
zmrznila ti kri?“ —

Vrabček:

„Kožuš sem dobil
topel od Boga,
ti pa, Jakec, daj
malo mi prosa.

Če pri hiši ni
tečnega prosa,
dobra tudi bo
suha skorjica.
To ti rečem jaz:
Hujši res je glad
nego zimski mraz!“ ...

Jakec vrabčem dal
skorje in prosa,
razveselil s tem
ljubega Boga! ...

